

mæssige Ret. Der kan være Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt og hensigtsmæssigt at nægte den eller den Bevilling; jeg for mit Vedkommende finder, at denne Finantslov er for knap, ligesom den i Fjor var for knap; men der er ikke Støtte af Tvivl om, at Folkethinget har den fuldeste Ret til at nægte Alt, hvad det her har nægtet, der er ikke et eneste Punkt, som giver Anledning til konstitutionelle Tvivl, ethvertsmøst Spørgsmaal, som kunde rejse den mindste Banfælgelse i den Henseende, er med største Omhu og Samvittighedsfuldhed undgaaet. Naar nu altsaa dette Forslag kommer til Landstinget, og hvis da Landstinget skulde gjøre Banfælgelse med dets Vedtagelse, kan det ske af et Motiv ud af to. Enten kan Landstinget sige, — og det har Landstinget den fuldeste Ret til at sige, det er under visse Omstændigheder endog dets Pligt at sige det: Her er nægtet de og de Poster, som vi anse det for hensigtsmæssigt eller efter vort Skøn endogjaa nødvendigt at bevilge; det er da vor Pligt at sende Finantsloven tilbage til Folkethinget og anmode det om endnu en Gang at tage sine Rægtelser under Overveelse, for at Resultatet mulig kan blive, at Folkethinget ved venstabelig Forhandling lader sig bevæge til at hvide disse Bevillinger. Naar da Folkethinget efter sælles Forhandlinger maasse bøde sig for Landstingets Overtalelsesevne og gode Argumenter, gav efter paa en eller anden Post, maasse paa mange eller maasse paa flet ingen, saa vilde Resultatet blive, at Landstinget tilsidst sagde: Vi have nu gjort vor Opfattelse og vore Ansættelser; selv om vi ikke kunne formaa Folkethinget til at hvide sig for vor Overbevisning, maa vi erkjende, at Folkethinget ikke er gaaet en eneste Streg udenfor sin Ret, og vi ere da forpligtede til at vedtage Folkethingets Finantslov. Det er den ene Ting, der kunde ske. Den anden er den, at Landstinget vil stille sig paa det Punkt og sige: Vi erkjende, og maa erkjende, — der er ikke et Memorie, der kan bestride det, — at Folkethinget ikke er gaaet et Haar udenfor sin Ret; men vi have nu en Gang det Princip, at den første og væsentligste Ting i vort politiske Liv er den, at denne Regjering skal have Lov at sidde urokket ved Roret, saa længe den lyfter. Alt, hvad der generer

denne Regjering, behandle vi som grundlovstridigt. Derfor, naar Folkethinget vedtager en Finantslov, der generer Regjeringen, er det i Kraft af denne Grundfæstning vor Op-gave at forkaste denne Finantslov. I Nøds-fald ville vi til Trods for Grundloven fremtvinge den Tilstand, at der slet ingen Finantslov bliver. Denne sidste Mulighed vil jeg dog foreløbig vægre mig ved at tro paa. Det vilde være et aabenlyst, et aldeles utvetydigt Forfatningsbrud. Det vilde være, hvad der allerede er sagt fra anden Side, med fuld Bevidsthed at faste sig ind i den politiske Forbrydelse. Det vil jeg dog foreløbig se, før jeg tror det.

Jeg kan derfor for mit Vedkommende kun fra et eneste Synspunkt se, at der overhovedet er nogen fornuftig Grund til at søge at gjøre Forandringer i den Skikkelse, hvori de midlertidige Finantslove hidtil ere blevne vedtagne. Denne Skikkelse har hidtil aldrig givet Anledning til den fjerneste Tvivl, naar de midlertidige Finantslove ere blevne indskrænkede til det, som er deres Op-gave: at være midlertidige. Man kan imidlertid sige, og det er sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling), at i det Tilfælde, at Forhandlingerne om Finantsloven trække ud over 1ste April, kan der være Poster, om hvilke det med saa godt som fuldstændig Sikkerhed kan forudses, at de ville komme ind paa den endelige Finantslov, idet de ville blive vedtagne af begge Thing. Der kan da være f. Ex. Bygningsforanstaltninger, som det kan være af Betydning at faae begyndt paa strax; men dette vilde Regjeringen ikke kunne gjøre efter de midlertidige Finantsloves hidtidige Ord-lyd. Derfor kunde der være nogen Anledning til at overvie, om man ikke skulde ændre den hidtidige Form for midlertidige Finantslove derhen, at der gaves Bemyndigelse for Regjeringen ikke blot til at afsolde de nødvendige løbende Udgifter, men ogsaa saadanne nødvendige Udgifter, som ikke vare nægtede af noget af Thingene, — den samme Amt's 4de Valgtreds (Monrad) har fremsat. En saadan Ordning vilde jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod, og jeg tror heller ikke, at der kunde indvendes noget Bæsentligt derimod; men det er klart nok, at det i alle Tilfælde vilde være en betydelig